ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ δημοσιογραφικὲς φάρσες τοῦ ἀλησμονήτου Νικ. Μπενάκη. Τὸν καιρὸ τῆς Ἐθνοφυλακῆς. Ἕνας Ζακυνθινὸς ἀξιωματικός. Τὸ ταξεῖδι του στὴ Ζάκυνθο. Πῶς τὴν ἔπαθε. Ἡ κυβέρνησις Ζαΐμη καὶ τὸ δάνειο τοῦ 98. Ὁ μένος Ἕλλην σοφός, κατὰ τὸν κ. Ν. Λεβίδην. Τὰ χάλια τῆς Ἀστυκλινικῆς. Ἕνας χαρακτηρισμὸς τοῦ Στάη. Οἱ κουρεῖς ἀνάστατοι, κλπ. κλπ.

ΟΝ μακαρίτη δημοσιογράφο Νίκο Μπενάκη, τὸν γνωστὸ γιὰ τὶς φάρσες ποὺ ἔκανε, τὸν θυμοῦνται ἀκόμα στὴν Ἀθήνα.

Ἀλησμόνητη, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶνε καὶ ἡ φάρσα ποὺ ἔπαιξε ὁ Μπενάκης στὸν μακαρίτη ἐπίσης Μουντζουρίδη, συντάκτη τότε τῆς «Ἀκροπόλεως», ἀπὸ τὴ Ρωσσία.

Τὸν Μουντζουρίδη αὐτὸν τὸν ἔστειλε μιὰ μέρα ὁ Μπενάκης νὰ πάρη συνέντευξη ἀπὸ τὸν....Ἕλληνα πρεσβευτὴ τῶν Ἀθηνῶν !...

Τὰ ἴδια ἔκανε ὁ Μπενάκης καὶ στὸν νεαρὸ τότε συντάκτη τῆς «Ἀκροπόλεως», τὸν κ. Γριβογεῶργο, ἂν δὲν ἀπατώμεθα. Τὸν ἔστειλε, δηλαδή, νὰ μετρήση τὶς ἀκτίνες ἀπὸ τὶς ρόδες τῶν καρρων τῆς Διμαρχίας Ἀθηνῶν, γιατί εἶχε δῆθεν καταγγελθῆ ὅτι ὁ ἐργολάβος ποὺ τὶς ἔφτιασε ἔκανε καταχρήσεις, τοποθετήσας μιὰ ἢ δυὸ ἀκτίνες σὲ κάθε ρόδα....λιγώτερες !...

Μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1912 καὶ τὴν κατάληψη τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Μπενάκης πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ εἰργάζετο στὴν ἐκεῖ ἐκδιδομένην τότε ἐφημερίδα τοῦ κ. Κώστα Αὐγέρη, ἡ «Ἑλλάς».

Οἱ Θεσσαλονικεῖς, ποὺ ἀκούγανε τὸ ὄνομα «Μπενάκης», τὸν ἐσέβοντο περισσότερο, γιατί νόμιζαν ὅτι εἶνε συγγενὴς τοῦ μεγάλου εὐεργέτου Ἐμμ. Μπενάκη.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ὁ κ. Ὡρολογᾶς, δικηγόρος τώρα στὴ Θεσσαλονίκη, τὸν ρώτησε :

—Τὸν Ἐμμανουὴλ Μπενάκη τί τὸν ἔχετε ;

—Δὲν τὸν ἔχω τίποτα, ἀπάντησε ὁ Νίκος ὁ Μπενάκης μὲ μεγαλοπρέπεια. Τὸν.....ἀποκλήρωσα !....

* * *

Ὅταν πρωτοσυνεστήθη στὴν Ἑλλάδα ἡ Ἐθνοφυλακή, πολλοί, ποὺ δὲν εἶχαν τί καλύτερο νὰ κάμουν, ἔγιναν, βοηθούσης καὶ τῆς πολιτικῆς, ...ἀξιωματικοί.

Ἕνας Ζακυνθινὸς μάλιστα, χρωματοπώλης στὴν Πάτρα, πῆρε τὸ βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, φόρεσε τὴν ὡραία στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἐθνοφυλακῆς καὶ σκέφθηκε νὰ πάη στὴν πατρίδα του τὴν Ζάκυνθο καὶ νὰ ἐπιδειχθῆ στοὺς πατριῶτες του καὶ στοὺς δικούς του.

Ἀλλὰ οἱ Ζακυνθινοὶ εἶνε ἔξυπνοι ἄνθρωποι. Δὲν τὸ χώνευαν λοιπὸν νὰ βλέποιν νὰ περνάη καὶ νὰ ξανατερνάη μὲ «μπόζο» ἀπὸ μπροστά τους καὶ νὰ τοὺς κάνη τὸν μεγάλο, ἄνθρωπο ποὺ τὸν ξέρανε πάρα πολὺ καλὰ ποιὸς ἦταν.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ ὁ κ. ἀνθυπολοχαγὸς ἔκανε «σουλάτσο» στὴν προκυμαία, τὸν πλησίασε ἕνας Ζακυνθινός, προσποιούμενος ὅτι δὲν τὸν ξέρει.

—Ἀφέντη, τοῦ λέει, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ ρωτήσω ;

—Τί ;

—Ἡ ἀφεντιά σας εἴσαστε ὁ συνταγματάρχης ;

—Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Εἶμαι ἀνθυπολοχαγὸς τῆς Ἐθνοφυλακῆς.

—Τῆς Ἐθνοφυλακῆς ! τοῦ λέει μὲ ἔκπληξι τάχα καὶ συγκίνησι ὁ Ζακυνθινός. Μὲ ἀφήνεις, ἀφέντη, νὰ πιάσω τὸ σπαθί σου ;

—Πιάστο, τοῦ λέει ὁ ἀνθυπολοχαγός.

—Καὶ τὶς σπαλέττες σου ;

—Πιάστες κι' αὐτές.

—Καὶ τὸ καπέλλο σου ;

—Κι' αὐτό...

Ἅμα τἄπιασε ὅλα πειά ὁ Ζακυνθινός, εἶπε στὸν κ. ἀνθυπολοχαγό, θαυμάζοντάς τον δῆθεν :

—Ὅλα δικά σου εἶνε αὐτά, ἀφέντη ;

—Ναί.

—Ὡραῖα ! Μὴν ξεχάσης, τότενες, νὰ μᾶς ἔρθης καὶ στὸ....Καραβάλι !....

* * *

Στὰ 1898 ἡ τότε Κυβέρνησις Ζαΐμη διεπραγματεύετο μὲ τὴν Εὐρώπη νέο....δάνειο.

Τὸ δάνειο ὅμως αὐτὸ φαίνεται ὅτι εὕρισκε ἐμπόδια πολλά, ὁ κοσμάκης εἶχε συγκινηθῆ πολὺ καὶ ἡ μόνη κουβέντα, καὶ στοὺς δρόμους καὶ στὰ κέντρα καὶ στὰ γραφεῖα, ἦταν :

—Τί νέα ; τί γίνεται τὸ δάνειο ;

Ὅλοι δὲ ἔκαναν τὸν καλῶς πληροφορημένο καὶ ὅλοι ἔλεγαν διάφορες ἰνσησίες.

Ἔτσι πῆραν φωτιὰ καὶ ἡ ἐφημερίδες καὶ καμπάνιες ἐγράφησαν, καὶ συνεντεύξεις με πολιτικοὺς καὶ οἰκονομολόγους, ἂν θὰ γίνη τὸ δάνειο ἢ ὄχι.

Ὁ μόνος, ποὺ δὲν ἔλεγε τίποτε σχετικῶς, ἦταν ὁ κ. Νικ. Λεβίδης.

—Θὰ γίνη τὸ δάνειο ; τὸν ρωτοῦσαν οἱ δημοσιογράφοι.

—Δὲν γνωρίζω !.... ἀπαντοῦσε.

—Καὶ ἂν δὲν γίνει, γιὰ ποιοὺς λόγους δὲν θὰ γίνη ;

—Δὲν γνωρίζω !...

—Μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ γνωρίζετε, σεῖς, ἕνας πρώην ὑπουργός;

—Καὶ ὅμως.... δὲν γνωρίζω !...

—Ἕνας ἄνθρωπος σοφός, ὅπως σεῖς, λέτε πῶς δὲν γνωρίζετε !...

Καὶ ὁ κ. Λεβίδης ἀπαντοῦσε ρητὰ καὶ κατηγορηματικά :

—Ὁ μόνος ποὺ ἐνατέμεινε σοφὸς στὴν Ἑλλάδα, εἶνε ὁ κ. Ζαΐμης, ὁ ὁποῖος...δὲν λέγει τίποτε. Καὶ αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ σοφὸν καὶ τὸ....ἀληθές !...

* * *

Ὅταν ὁ μακαρίτης Σπυρ. Στάης ἦταν ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἐκλήθη ἀπὸ τὸν μακαρίτην ἐπίσης σήμερα Καλλιούνην, καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διευθυντὴν τότε τῆς Ἀστυκλινικῆς, νὰ τὴν ἐπιθεωρήση.

Ὁ Στάης πῆγε τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἔκανε τὴν ἐπιθεώρησι, ἀλλὰ τόσην ἀκαταστασία καὶ ἀκαθαρσία βρῆκε ἐκεῖ μέσα, ὥστε ὅταν ἔφευγε εἶπε :

—Αὐτὴ δὲν εἶνε Ἀστυκλινική, εἶνε ....κουρεῖο !...

Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς τοῦ Ὑπουργοῦ ἐθύμωσε τοὺς κουρεῖς καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ πρόεδρος τῶν Κουρέων Ἀθηνῶν κ. Κυριακοῦ ἐδημοσίευσε μίαν ἐπιστολὴν στὶς ἐφημερίδες, διαμαρτυρόμενος διὰ τὴν παρομοίωσιν τῆς ἀκαθάρτου Ἀστυκλινικῆς μὲ τὰ κουρεῖα, «στὰ ὁποῖα, ὅπως ἔγραφεν, ὅλα τὰ ἀντισηπτικὰ μέτρα λαμβάνονται καὶ βασιλεύει ἀμέμπτος καθαριότης».

Στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του ὁ κ. Κυριακοῦ ἐπρόσθετε καὶ τὰ ἑξῆς :

«...Ἂν ὁ κ. Ὑπουργὸς ἤθελε νὰ παρομοιάση τὴν ἀκαταστασίαν τῆς Ἀστυκλινικῆς μὲ κάτι ἄλλο, ποὺ εἶνε πραγματικῶς ἀκάθαρτο, μποροῦσε κάλλιστα νὰ πῆ:

»—Αὐτὴ δὲν εἶνε Ἀστυκλινική, αὐτὴ εἶνε...Ὑπουργεῖο !»

Ὅταν ὁ Στάης διάβασε τὴν ἐπιστολὴ αὐτή, ψιθύρισε :

—Ὁ πρόεδρος τῶν Κουρέων θὰ ἐννοῆ ἀσφαλῶς τὸ Ὑπουργεῖο τοῦ Λεβίδη !...

Ὁ κ. Ν. Λεβίδης ἦταν τότε ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν. Μόλις ἔμαθε, λοιπόν, κι' αὐτὸς τὰ λόγια τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας εἰς βάρος τοῦ Ὑπουργείου του, εἶπε :

—Καὶ γιατί νὰ μὴν ἐννοῆ ὁ πρόεδρος τῶν Κουρέων τὸ Ὑπουργεῖον τῆς...Παιδείας ;

Ὁ κ. Περικλῆς Μαζαράκης, τμηματάρχης τότε τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἔσπευσε νὰ διορθώση τὸν κ. Ὑπουργό :

—Ἕνα λάθος βρίσκω, κ. Ὑπουργέ, πῶς ἔκαμεν ὁ Κυριακοῦ, εἶπε στὸν κ. Λεβίδη.

—Ποιό ; ρώτησεν ὁ Λεβίδης.

—Τὸ ὅτι ἔγραψε τὸ «Ὑπουργεῖο», ἐνῶ ἔπρεπε νὰ γράψη τὰ.....Ὑπουργεῖα ὅλα !....

τος, μὰ μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴ θέλησι τῆς μεγαλοφυΐας του κατώρθωσε νὰ γίνη ὁ μεγαλείτερος μαθηματικὸς τοῦ καιροῦ του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ταρτάλια, ὑπάρχουν τώρα καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκλαϊκευταὶ τῆς ἐπιστήμης τῶν ἀριθμῶν μέχρις ἐκείνου τοῦ ἀνεκδιήγητου Φρανσουᾶ Μπαρέμ, τοῦ Γάλλου μαθηματικοῦ καὶ ποιητοῦ ποὺ τύπωνε ἕνα σωρὸ «μπροσοῦρες» σὲ στίχους γιὰ νὰ μάθη πιὸ εὔκολα στὸν κόσμο τὴν χρῆσι τῶν ἀριθμῶν... Ὁ ἴδιος πάλι ἔκανε θεατρικώτατες διαλέξεις καὶ πρῶτος...ἐφεῦρε τὰ βιβλία τῶν «Ἑτοίμων Λογαριασμῶν»! Ὁ Φρανσουᾶ Μπαρὲμ (γεννήθηκε στὴ Λυὼν τὸ 1640 καὶ πέθανε στὸ Παρίσι τὸ 1703) ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαθηματικά, ἀγαποῦσε μὲ πάθος καὶ τὸ ἐμπόριο κι' εἶχε καταφέρει νὰ γίνη ἕνας πρώτης τάξεως ἐπιχειρηματίας ὡς διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ἐκδοτικοῦ οἴκου...

Ἀπὸ τὸν Μπαρέμ, λοιπόν, καὶ πέρα, ἡ ἐπιστήμη τῶν Μαθηματικῶν ἐκλαϊκεύθηκε πειὰ κι' ἔτσι ὅλος ὁ κόσμος ἔπαψε νὰ καταφεύγη στὶς ἀθροιστικὲς μηχανὲς τῶν χεριῶν του καὶ τῶν ποδιῶν του.